

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 2425/2564

พนักงานอัยการจังหวัดโจทก์ นางสาว ร. กับพวกจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.อ. มาตรา 317, ป.อ. มาตรา 83, ป.อ. มาตรา 91, ป.อ. มาตรา 282, ป.อ. มาตรา 319, พ.ร.บ.ป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ พ.ศ. 2551 มาตรา 4, พ.ร.บ.ป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ พ.ศ. 2551 มาตรา 6, พ.ร.บ.ป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ พ.ศ. 2551 มาตรา 52, พ.ร.บ.ป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2539 มาตรา 4, พ.ร.บ.ป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2539 มาตรา 9, พ.ร.บ.คุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 มาตรา 26, ป.อ. มาตรา 76, ป.อ. มาตรา 90, ป.อ. มาตรา 78

ย่อ / หลักกฎหมาย

จำเลยที่ 1 ซักชนและแนะนำผู้เสียหายที่ 1 ซึ่งยังเป็นเด็กและผู้เยาว์ไปขายบริการทางเพศโดยผู้เสียหายที่ 1 สมครใจและเดินทางไปขายบริการทางเพศด้วยตนเองให้แก่บุคคลที่จำเลยที่ 1 แนะนำ จากนั้นก็แบ่งเงินให้จำเลยที่ 1 บ้าง พฤติการณ์ดังกล่าวเป็นการกระทำที่กระทบกระเทือนต่อการใช้อำนาจปกครองดูแลของผู้เสียหายที่ 2 ที่มีต่อผู้เสียหายที่ 1 แล้ว ไม่ว่าผู้เสียหายที่ 1 จะอยู่ที่ใดและจะยินยอมหรือไม่ เมื่อเป็นการเสื่อมเสียต่อสวัสดิภาพหรือประโยชน์สุขของผู้เสียหายที่ 1 จำเลยที่ 1 ย่อมมีความผิดฐานพรากเด็กและพรากผู้เยาว์ไปเพื่อหากำไรและเพื่อการอนาจารตาม ป.อ. มาตรา 317 วรรคสาม และมาตรา 319 วรรคหนึ่ง

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องและแก้ฟ้องขอให้ลงโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83, 91, 282, 317, 319 พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ พ.ศ. 2551 มาตรา 4, 6, 52 พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2539 มาตรา 4, 9 พระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 มาตรา 26 ให้จำเลยทั้งสองร่วมกันชดเชยค่าสินไหมทดแทน จำนวน 375,000 บาท แก่ผู้เสียหาย (ที่ถูก ผู้เสียหายที่ 1) จำเลยที่ 1 ให้การรับสารภาพในข้อหาตามฟ้องข้อ 1.10 ส่วนข้อหาอื่นนอกจากนี้ให้การปฏิเสธ จำเลยที่ 2 ให้การปฏิเสธ จำเลยทั้งสองไม่ให้การในคดีส่วนแพ่ง ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยที่ 1 มีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 282 วรรคแรก วรรคสองและวรรคสาม (ที่ถูก มาตรา 282 วรรคสองและวรรคสาม) พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2539 มาตรา 9 วรรคหนึ่ง วรรคสองและวรรคสาม (ที่ถูก มาตรา 9 วรรคสองและวรรคสาม) พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ พ.ศ. 2551 มาตรา 6 (2), 52 วรรคหนึ่ง วรรคสองและวรรคสาม (ที่ถูก 52 วรรคสองและวรรคสาม) พระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 มาตรา 26 (3) การกระทำของจำเลยที่ 1 เป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน ให้ลงโทษทุกกรรมเป็นกระทงความผิดไปตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 ขณะกระทำความผิดจำเลยที่ 1 อายุ 19 ปีเศษ เห็นควรลดมาตราส่วนโทษให้กึ่งหนึ่งตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 76 ฐานกระทำการค้ามนุษย์ที่ได้กระทำแก่บุคคลอายุไม่เกินสิบห้าปี ฐานเป็นธุระจัดหาเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีเพื่อให้กระทำการค้าประเวณี ฐานเพื่อสนองความใคร่ของผู้อื่น เป็นธุระจัดหาเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีไปเพื่อการอนาจาร กับฐานชักจูงส่งเสริม หรือยินยอมให้เด็กประพฤตินอสมควรและมีความเสี่ยงต่อการกระทำผิดตามฟ้องข้อ 1.2 และข้อ 1.4 เป็นกรรมเดียวเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท ให้ลงโทษฐานเป็นธุระจัดหาเด็ก

อายุยังไม่เกินสิบห้าปีเพื่อให้กระทำการค้าประเวณี ซึ่งเป็นกฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 จำนวน 2 กระทง จำคุกกระทงละ 5 ปี ฐานกระทำการค้ามนุษย์ที่ได้กระทำแก่บุคคลอายุเกินสิบห้าปีแต่ไม่ถึงสิบแปดปี ฐานเป็นธระจัดหาบุคคลอายุกว่าสิบห้าปีแต่ยังไม่เกินสิบแปดปีเพื่อให้กระทำการค้าประเวณี ฐานเพื่อสนองความใคร่ของผู้อื่น เป็นธระจัดหาบุคคลอายุเกินสิบห้าปี แต่ยังไม่เกินสิบแปดปีไปเพื่อการอนาจารซึ่งหญิงหรือชายนั้น แม้ผู้นั้นจะยินยอมก็ตาม กับฐานชักจูง ส่งเสริม หรือยินยอมให้เด็กประพฤติดนไม่สมควรและมีความเสี่ยงต่อการกระทำผิดตามฟ้องข้อ 1.6 ข้อ 1.8 และข้อ 1.10 เป็นกรรมเดียวเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท ให้ลงโทษฐานกระทำการค้ามนุษย์ที่ได้กระทำแก่บุคคลอายุเกินสิบห้าปีแต่ไม่ถึงสิบแปดปี ซึ่งเป็นกฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 จำนวน 3 กระทง จำคุกกระทงละ 3 ปี จำเลยที่ 1 ให้การรับสารภาพตามฟ้องข้อ 1.10 เป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้กึ่งหนึ่งตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 คงจำคุก 1 ปี 6 เดือน ฐานเป็นธระจัดหาเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีเพื่อให้กระทำการค้าประเวณีตามฟ้องข้อ 1.2 และข้อ 1.4 กับฐานกระทำการค้ามนุษย์ที่ได้กระทำแก่บุคคลอายุเกินสิบห้าปีแต่ไม่ถึงสิบแปดปีตามฟ้องข้อ 1.6 และข้อ 1.8 ทางนำสืบของจำเลยที่ 1 และข้อความในบันทึกคำให้การของจำเลยที่ 1 เป็นประโยชน์แก่การพิจารณาอยู่บ้าง ลดโทษให้กระทงละหนึ่งในสี่ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 ฐานเป็นธระจัดหาเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีเพื่อให้กระทำการค้าประเวณีตามฟ้องข้อ 1.2 และข้อ 1.4 คงจำคุกกระทงละ 3 ปี 9 เดือน ฐานกระทำการค้ามนุษย์ที่ได้กระทำแก่บุคคลอายุเกินสิบห้าปีแต่ไม่ถึงสิบแปดปีตามฟ้องข้อ 1.6 และข้อ 1.8 คงจำคุกกระทงละ 2 ปี 3 เดือน รวมเป็นจำคุก 11 ปี 30 เดือน ข้อหาอื่นให้ยก ให้จำเลยที่ 1 ชำระเงิน 150,000 บาท แก่ผู้เสียหายที่ 1 ค่าขออื่นนอกจากนี้ให้ยก ค่าฤชาธรรมเนียมให้เป็นพับ ให้ยกฟ้องโจทก์สำหรับจำเลยที่ 2 โจทก์อุทธรณ์ศาลอุทธรณ์แผนกคดีค้ามนุษย์พิพากษาแก้เป็นว่า จำเลยที่ 1 มีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 317 วรรคสาม ตามคำฟ้องข้อ 1.1 และข้อ 1.3 รวม 2 กระทง และมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 319 วรรคหนึ่ง ตามคำฟ้องข้อ 1.5 ข้อ 1.7 และข้อ 1.9 รวม 3 กระทง ขณะเกิดเหตุจำเลยที่ 1 อายุ 19 ปีเศษ เห็นสมควรลดมาตราส่วนโทษให้กึ่งหนึ่งตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 76 ฐานพรากเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีไปเสียจากบิดามารดา ผู้ปกครอง หรือผู้ดูแล เพื่อหากำไรหรือเพื่อการอนาจาร จำคุกกระทงละ 3 ปี ฐานพรากผู้เยาว์อายุกว่าสิบห้าปี แต่ยังไม่เกินสิบแปดปีไปเสียจากบิดามารดา ผู้ปกครอง หรือผู้ดูแล เพื่อหากำไรหรือเพื่อการอนาจารโดยผู้เยาว์นั้นเต็มใจไปด้วย จำคุกกระทงละ 1 ปี คำให้การชั้นสอบสวนและคำเบิกความของจำเลยที่ 1 เป็นประโยชน์แก่การพิจารณา กรณีมีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้กระทงละหนึ่งในสี่ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 ฐานพรากเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีไปเสียจากบิดามารดา ผู้ปกครอง หรือผู้ดูแล เพื่อหากำไรหรือเพื่อการอนาจาร จำคุกกระทงละ 2 ปี 3 เดือน รวม 2 กระทง จำคุก 4 ปี 6 เดือน ฐานพรากผู้เยาว์อายุกว่าสิบห้าปีแต่ยังไม่เกินแปดปีไปเสียจากบิดามารดา ผู้ปกครอง หรือผู้ดูแล เพื่อหากำไรหรือเพื่อการอนาจาร โดยผู้เยาว์นั้นเต็มใจไปด้วย จำคุกกระทงละ 9 เดือน รวม 3 กระทง จำคุก 27 เดือน เมื่อรวมกับโทษตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น รวมทั้งสิ้นจำคุก 15 ปี 63 เดือน นอกจากที่แก้ไขเป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น จำเลยที่ 1 ฎีกา โดยศาลฎีกาอนุญาตให้ฎีกาเฉพาะความผิดฐานพรากเด็กและฐานพรากผู้เยาว์ไปเพื่อหากำไรและเพื่อการอนาจาร ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงฟังเป็นยุติว่า ผู้เสียหายที่ 1 เป็นผู้เยาว์ เกิดวันที่ 17 มกราคม 2546 เป็นบุตรของนาย ภ. และนาง ณ. บิดามารดาเลิกร้างกัน

ผู้เสียหายที่ 1 พักอาศัยอยู่กับผู้เสียหายที่ 2 ซึ่งเป็นยายที่บ้านเลขที่ 125 แต่ก่อนเกิดเหตุผู้เสียหายที่ 1 ออกจากบ้านไปเที่ยวเตร่อยู่กับเพื่อนไม่ค่อยกลับบ้าน ต่อมาผู้เสียหายที่ 1 มีคนรักชื่อนาย อ. และเมื่อวันที่ 23 กุมภาพันธ์ 2561 ผู้เสียหายที่ 1 ไปพักอาศัยอยู่กับนาย อ. ที่บ้านเลขที่ 32 จนถึงวันเกิดเหตุที่จำเลยที่ 1 ถูกจับดำเนินคดี คดีมีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาจำเลยที่ 1 ว่า จำเลยที่ 1 มีความผิดฐานพรากเด็กและฐานพรากผู้เยาว์ไปเพื่อหากำไรและเพื่อการอนาจารหรือไม่ โดยจำเลยที่ 1 ฎีกาว่า ความผิดฐานพรากผู้เยาว์ อยู่ที่ว่าขณะเกิดเหตุผู้เสียหายที่ 1 อยู่ในอำนาจปกครองของผู้เสียหายที่ 2 หรือไม่ พยานหลักฐานที่โจทก์นำเสนอเพียงว่า เมื่อวันที่ 3 เมษายน 2561 ผู้เสียหายที่ 1 เป็นฝ่ายหักทลายผ่านแอปพลิเคชันเฟซบุ๊กไปหาจำเลยที่ 1 ว่า "มีไหมหาให้หน่อย" คือผู้เสียหายที่ 1 ขอให้จำเลยที่ 1 ช่วยหาแขกให้แก่ผู้เสียหายที่ 1 จากนั้นผู้เสียหายที่ 1 เป็นฝ่ายเดินทางไปรีสอร์ทที่เกิดเหตุเอง การกระทำของจำเลยที่ 1 จึงขาดเจตนา ไม่เป็นความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 317 วันที่ 23 พฤษภาคม 2563 ผู้เสียหายที่ 1 มีหนังสือยืนยันว่า จำเลยที่ 1 ไม่ได้ชักชวน หลอกลวง หรือพรากผู้เสียหายที่ 1 ไปเสียจากผู้ปกครองเพื่อให้บุคคลอื่นกระทำอนาจารหรือแสวงหาประโยชน์อื่นใด เหตุที่เกิดขึ้นเมื่อวันที่ 3 เมษายน 2561 ผู้เสียหายที่ 1 กระทำไปด้วยความสมัครใจ จำเลยที่ 1 ไม่ได้เป็นนายหน้ารับงานขายบริการทางเพศ จำเลยที่ 1 ไม่ได้พรากผู้เสียหายที่ 1 จากบิดามารดา ผู้ปกครอง หรือผู้ดูแลโดยเมื่อเดือนมีนาคม 2561 เวลา 10 นาฬิกา ขณะที่จำเลยที่ 1 ไปขายบริการทางเพศที่สะพานริสอร์ท จำเลยที่ 1 ได้พบกับผู้เสียหายที่ 1 ซึ่งกำลังเดินออกจากห้องพักที่รีสอร์ทกับชายอายุประมาณ 50 ปี จำเลยที่ 1 จึงทักทายผู้เสียหายที่ 1 ต่อมาผู้เสียหายที่ 1 ได้ติดต่อจำเลยที่ 1 ขอให้จำเลยที่ 1 ช่วยหาแขกให้ผู้เสียหายที่ 1 ด้วย วันที่ 3 เมษายน 2561 เวลา 10 นาฬิกา จำเลยที่ 1 หาแขกให้ผู้เสียหายที่ 1 ได้ ผู้เสียหายที่ 1 จึงให้เงินแก่จำเลยที่ 1 ไว้รับประทานอาหาร การให้เงินดังกล่าวเป็นการให้โดยเสน่หา มิใช่เป็นเงินที่จำเลยที่ 1 ได้จากการแสวงหาประโยชน์จากค่านายหน้าที่เขาหาให้ผู้เสียหายที่ 1 แต่อย่างใด จำเลยที่ 1 มีบุตร 1 คน คือเด็กชาย พ. สามีของจำเลยที่ 1 ได้ละทิ้งจำเลยที่ 1 ตั้งแต่บุตรเกิดได้ 1 วัน จำเลยที่ 1 จึงต้องเลี้ยงดูบุตรแต่เพียงผู้เดียว จำเลยที่ 1 ได้วางเงินบรรเทาผลร้ายให้แก่ผู้เสียหายที่ 1 จำนวน 30,000 บาท ขอให้ศาลพิพากษายกฟ้อง หรือหากจะลงโทษจำเลยที่ 1 ขอให้ลงโทษสถานเบาขึ้นเห็นว่า เหตุที่เกิดขึ้นเนื่องจากจำเลยที่ 1 ได้หักทลายและรู้จักกับผู้เสียหายที่ 1 มาตั้งแต่ปี 2561 ที่บริเวณสะพานริสอร์ท จากนั้นจำเลยที่ 1 และผู้เสียหายที่ 1 ก็มีการติดต่อกันทางโทรศัพท์เคลื่อนที่ผ่านแอปพลิเคชันไลน์ มีการชักชวนผู้เสียหายที่ 1 ไปค้าประเวณี โดยผู้เสียหายที่ 1 สมัครใจด้วยตนเอง และผู้เสียหายที่ 1 เดินทางไปขายบริการทางเพศด้วยตนเองให้แก่บุคคลที่จำเลยที่ 1 แนะนำให้ จากนั้นผู้เสียหายที่ 1 ก็แบ่งเงินให้แก่จำเลยที่ 1 บ้าง เมื่อข้อเท็จจริงฟังได้ว่า ขณะเกิดเหตุผู้เสียหายที่ 1 ยังเป็นเด็กและผู้เยาว์ ส่วนจำเลยที่ 1 มีอายุถึง 19 ปี ซึ่งเกือบจะบรรลุนิติภาวะ รู้ตัวแล้ว จำเลยที่ 1 จึงมีวุฒิภาวะมากกว่าผู้เสียหายที่ 1 พฤติการณ์ของจำเลยที่ 1 ที่ชักชวนและแนะนำบุคคลให้ผู้เสียหายที่ 1 ไปขายบริการทางเพศดังกล่าวเป็นการกระทำที่กระทบกระเทือนต่อการใช้อำนาจปกครองดูแลของผู้เสียหายที่ 2 ที่มีต่อผู้เสียหายที่ 1 แล้ว ไม่ว่าผู้เสียหายที่ 1 จะอยู่ที่ใดและจะยินยอมหรือไม่ เมื่อเป็นการเสื่อมเสียต่อสวัสดิภาพหรือประโยชน์สุขของผู้เสียหายที่ 1 จำเลยที่ 1 จึงย่อมมีความผิดฐานพรากเด็กและฐานพรากผู้เยาว์ไปเพื่อหากำไรและเพื่อการอนาจารตามฟ้อง ที่ศาลอุทธรณ์พิพากษามาชอบแล้ว ศาลฎีกาเห็นพ้องด้วย ฎีกาจำเลยที่ 1 ฟังไม่ขึ้น แต่เห็นว่าตามพฤติการณ์ที่เกิดขึ้น การกระทำของจำเลยที่ 1 มิได้มีการขู่เข็ญผู้เสียหายที่ 1 แต่เป็นเรื่องที่ผู้เสียหายที่ 1 สมัครใจยินยอมที่จะกระทำความผิดเองด้วย ที่

ศาลอุทธรณ์ลงโทษจำเลยที่ 1 มานั้น ยังหนักเกินไป เห็นสมควรกำหนดโทษจำเลยที่ 1 เสียใหม่ให้เหมาะสมแก่การกระทำความผิดของจำเลยที่ 1 อนึ่ง จำเลยที่ 1 วางเงินชำระค่าเสียหายแก่ผู้เสียหายที่ 1 จำนวน 30,000 บาท ถือได้ว่าเป็นการชำระค่าสินไหมทดแทนที่ต้องรับผิดชอบตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์แล้วบางส่วน จำเลยที่ 1 จึงคงต้องชำระเฉพาะส่วนที่ยังขาดจำนวน 120,000 บาท แก่ผู้เสียหายที่ 1 และศาลฎีกาเห็นสมควรมีคำสั่งเรื่องค่าฤชาธรรมเนียมในชั้นอุทธรณ์เสียด้วย พิพากษาแก้เป็นว่า จำเลยที่ 1 มีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 317 วรรคสาม ตามคำฟ้องข้อ 1.1 และข้อ 1.3 รวม 2 กระทง และมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 319 วรรคหนึ่ง ตามคำฟ้องข้อ 1.5 ข้อ 1.7 และข้อ 1.9 รวม 3 กระทง ขณะเกิดเหตุจำเลยที่ 1 อายุ 19 ปีเศษ เห็นสมควรลดมาตราส่วนโทษให้กึ่งหนึ่งตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 76 ฐานพรากเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีไปเสียจากบิดามารดา ผู้ปกครอง หรือผู้ดูแล เพื่อหากำไรหรือเพื่อการอนาจาร จำคุกกระทงละ 2 ปี 6 เดือน ฐานพรากผู้เยาว์อายุกว่าสิบห้าปี แต่ยังไม่เกินสิบแปดปีไปเสียจากบิดามารดา ผู้ปกครอง หรือผู้ดูแล เพื่อหากำไรหรือเพื่อการอนาจาร โดยผู้เยาว์นั้นเต็มใจไปด้วย จำคุกกระทงละ 1 ปี คำให้การชั้นสอบสวนและคำเบิกความของจำเลยที่ 1 เป็นประโยชน์แก่การพิจารณา ประกอบกับจำเลยที่ 1 ได้วางเงินชำระค่าเสียหายบางส่วนให้แก่ผู้เสียหายที่ 1 มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้กระทงละกึ่งหนึ่งตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 ฐานพรากเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีไปเสียจากบิดามารดา ผู้ปกครอง หรือผู้ดูแล เพื่อหากำไรหรือเพื่อการอนาจาร จำคุกกระทงละ 1 ปี 3 เดือน รวม 2 กระทง รวมจำคุก 2 ปี 6 เดือน ฐานพรากผู้เยาว์อายุกว่าสิบห้าปี แต่ยังไม่เกินสิบแปดปีไปเสียจากบิดามารดา ผู้ปกครอง หรือผู้ดูแล เพื่อหากำไรหรือเพื่อการอนาจาร โดยผู้เยาว์นั้นเต็มใจไปด้วย จำคุกกระทงละ 6 เดือน รวม 3 กระทง รวมจำคุก 18 เดือน เมื่อรวมกับโทษตามคำพิพากษาของศาลชั้นต้น รวมทั้งสิ้นจำคุก 13 ปี 54 เดือน และให้จำเลยที่ 1 ชำระเงิน 120,000 บาท แก่ผู้เสียหายที่ 1 ค่าฤชาธรรมเนียมในชั้นอุทธรณ์และฎีกาให้เป็นพับ นอกจากนี้แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์

องค์คณะ

นิพนธ์ พิษยพาณิชย์ · กิจชัย จิตธารารักษ์ · สิริกานต์ มีจุล

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: thai-legal-corpus (CC-BY-4.0) ← deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/2425/2564>